

De Días del bosque de Vicente Valero. Poema III i Declaració III. Traducció

per Carles Torres

III

L'aviador no és com l'ocell.

L'aviador què en sap, d'aquest llim, per exemple.
D'aquestes pedres blaves davall l'arbre.

Què sap l'aviador, d'aquestes arrels.
D'aquestes branques podrides, d'aquestes fulles mullades:

tan suaus i gustoses.

III

Res no sap del bosc l'aviador que sobrevola el bosc. Jo algunes vegades, des d'una de les clarïanes, he pogut mirar-lo als ulls. Sé del cert per a què ve una vegada i una altra l'oficiant de la planimetria voladora. I a les mans del comprador que l'acompanya hi ha restes de metalls pesats, de llapis i gomes d'esborrar, de líquids incendiàris. Algun dia l'aviador (em dic) volgué ser com un ocell, però avui tan sols sap traçar plans des de l'aire, sí, *planejar* completament, espantar amb el seu petit avió els ocells del bosc, mentre pren fotografies que després han de servir a qui ell mateix serveix quan vola tan baix.

Per cert, del comprador que l'acompanya, què podríem dir-ne: tan sols que somriu satisfet, encara que segurament tengui por de volar.

L'ocell també coneix el bosc des de dalt, però el seu vol prou que sap endinsar-se transparent en l'obscuritat viva, en el cor silencios de les ombres. Beu després la llum de les fulles mullades i dóna a menjar les seues cries en la càlida molsa o en les més altes branques, ell mateix s'alimenta d'arrels podrides, de pa moll del subsòl, i només llavors comprèn el significat de volar, de venir des d'allà dalt.

Per tant l'aviador no és com l'ocell.